

La stingerea unei făclii

Andrei Galben s-a consumat ca o făclie, merită să-i lumineze pe alții.

A preluat îndemnul biblic „**Veniți de luați lumină!**” și l-a aplicat Cărții. Era convins că doar prin Carte, că doar prin Cunoștințe se poate înălța un popor.

Vine dintr-o familie de pedagogi. A crescut printre cărți. A iubit cărțile, și cărțile l-au iubit. A învățat toată viața și i-a învățat pe alții toată viața. Nu se rușina să învețe și de la discipolii săi.

A fost un om de curaj. Când începuse restructurarea am inițiat la televiziunea moldovenească un ciclu de emisiuni despre *Istoria Moldovei*. Îi invitam pe istoricii noștri la emisiuni și cei mai mulți se temeau să vină. Galben nu se temea. Vorbea în cunoștință de cauză despre istoria noastră necunoscută, alta decât istoria URSS și a Rusiei.

A mai avut îndrăzneala să facă o primă instituție superioară de învățământ privată. I-a spus: internațională. Datorită ei numele R. Moldova a devenit mai cunoscut în lume.

Andrei Galben a reabilitat înaltul titlu de

Profesor. Dar el a fost nu doar un Profesor, ci și o lecție. O lecție de bunătate, de curaj, de hărnicie, de consecvență.

A umplut republica cu cadre, care afirmau cu mândrie: „Noi am absolvit ULIM. Noi suntem discipolii lui Andrei Galben”.

Savant, pedagog, filosof, publicist, gânditor.

Temele abordate de el în cărți și articole erau cunoscute. Dar felul de a le trata era nou. Articolele sale publicate în „Literatura și Arta” erau preluate de „Corriere dela Sera” sau „România liberă” și prezentate ca idei inovatoare, menite să schimbe lumea.

El a crezut în puterea ideilor: că acestea pot modela omul, înnoi societatea.

Timpul său era altul. Era un timp de viitor. Pe care el îl anticipa cu visele, cu speranțele, cu faptele sale.

El însuși se vedea ca o carte într-o bibliotecă. Într-un context. Adică între alți oameni. Într-o umanitate mai largă.

Ținea la țara lui, la raionul lui, la satul lui.

Am fost împreună la începutul acestui an

la Slaveanca, unde-l cunoștea fiecare cărare și unde a adus multe cărți pentru bibliotecile localității și școlii.

Credea că numai cartea ne poate salva ca Neam. Cartea și Munca. Acestea erau cele două religii ale lui. A muncit mereu, cu gândul la prosperarea patriei sale.

Avea atâtea planuri și vise. Cât pentru două vieți. Dar n-a mai reușit să le realizeze pe toate. Cele mai multe însă le-a realizat. Unul dintre ele este ULIM. Un monument pe care și l-a ridicat în timpul vieții, scurtă ca ani, întinsă ca realizări.

Andrei Galben n-a murit. El s-a mutat în cer. A pecat la Domnul un cărturar. Un bărbat al Neamului. Un om de omenie. Și un visător. Un patriot.

Iar țara – să fie demnă de el și să-l păstreze în memorie ca pe unul dintre cei mai scumpi și mai dragi fii ai săi, care nu și-a precupețit forțele pentru binele patriei sale și luminarea acesteia.

Nicolae DABIJA